

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 9. avgusta 2021. godine
Ref.br.:RK 1825/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI59/21

Podnosilac

Partia Demokratike e Kosovës, ogranak u Đakovici

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda
Rev. br. 416/2020 od 5. novembra 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahte je podnela Partia Demokratike e Kosovës, ogranak u Đakovici (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koju zastupa Ylli Bokshi, advokat iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 416/2020] od 5. novembra 2020. godine Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) u vezi sa presudom [Ac. br. 1067/2016] od 16. jula 2020. godine Apelacionog suda.
3. Podnosilac zahteva je primio osporenu presudu 27. novembra 2020. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom se navodi da su podnosiocu zahteva povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 4, člana 21. [Opšta načela] i stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 20. marta 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev preko pošte Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud), koji je poslednje navedeni primio 23. marta 2021. godine.
7. Dana 29. marta 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Gresa Caka-Nimani i Safet Hoxha.
8. Dana 15. aprila 2021. godine, Sud je (i) obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva; (ii) tražio od njega da podnese obrazac zahteva i da (iii) podnese Sudu priznanicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena Vrhovnom sudu.
9. Dana 27. aprila 2021. godine, Sud je primio od podnosioca obrazac zahteva i podnosilac zahteva je obavestio Sud da ne poseduje traženu priznanicu.
10. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12 (Izbor predsednika i zamenika predsednika) Poslovnika o radu, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava 4 pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda KK-SP 71-2/21, utvrđeno je da će sudija Gresa Caka-Nimani preuzeti funkciju

predsednice Suda nakon završetka mandata aktuelne predsednice Suda Arte Rama-Hajrizi, 26. juna 2021. godine

11. Dana 18. maja 2021. godine, Sud je obavestio Osnovni sud u Đakovici o registraciji zahteva i tražio od njih da podnesu Sudu priznanicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
12. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7 (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika o radu, sudija Bekim Sejdiu je podneo ostavku na mesto sudije pred Ustavnim sudom.
13. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica suda, Arta Rama-Hajrizi, je odlukom br. K.SH.KI59/21, imenovala sudiju Nexhmi Rexhepi kao člana veća za razmatranje umesto sudije Bekima Sejdiu.
14. Dana 31. maja 2021. godine, Osnovni sud u Đakovici je podneo Sudu traženu priznanicu.
15. Dana 31. maja 2021. godine, predsednica Suda Arta Rama-Hajrizi je odlukom KK160/21 odredila da se sudija Gresa Caka-Nimani imenuje predsedavajućem Veća za razmatranje u slučajevima gde je ona imenovana kao član Veća, uključujući i sadašnji slučaj.
16. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4, pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda KK-SP 71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, dok je na osnovu tačke 1.1 stava 1, člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda
17. Dana 22. jula 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

18. Iz spisa predmeta proizilazi da su podnosilac zahteva i Kosovska agencija za privatizaciju - Regionalna kancelarija u Peći (u daljem tekstu: KAP), 30. maja 2012. godine, zaključili ugovor o zakupu [br. 324/3], na osnovu koga je dogovoreno da podnosilac zahteva koristi kancelarije koje se nalaze na levoj strani zgrade DP-a „Deva“ u Đakovici, i za koje mesečno mora da plaća iznos od 500 evra.
19. Kao rezultat neplaćanja zakupa, neodređenog datuma, KAP je podnela tužbu Osnovnom sudu u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv podnosioca zahteva za plaćanje zakupa gore navedenog objekta za period od 1. juna 2012. godine do 1. novembra 2015. godine, u ukupnom iznosu od 20.500,00 evra.
20. Dana 18. novembra 2015. godine, KAP je tražila proširenje tužbenog zahteva, zahtevajući od podnosioca zahteva da plati relevantnu zakonsku kamatu i iznos od 500 evra do predaje objekta.

21. Dana 30. novembra 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo podnesak Osnovnom sudu, kojim je osporio pasivnu legitimnost KAP-a u vezi sa ovim pitanjem i takođe je osporio i proširenje tužbenog zahteva.
22. Dana 5. januara 2016. godine, Osnovni sud je, presudom [C. br. 122/13], delimično usvojio tužbeni zahtev KAP-a i tako obavezao podnosioca zahteva sledeće: i) da u ime neplaćenog zakupa od 1. juna 2012. godine do 1. novembra 2015. godine, na osnovu ugovora o zakupu, plati KAP-u iznos od 20.500,00 evra sa relevantnom zakonskom kamatom koje plaćaju poslovne banke na Kosovu na štedne uloge bez posebne namene oročene preko godinu dana, koja počinje da teče od 18. novembra 2015. godine; ii) da plati troškove postupka, dok je iii) drugi deo tužbenog zahteva, koji se odnosi na plaćanje sume u vrednosti od 500 evra za period do predaje objekta, odbio u celosti, kao neosnovan.
23. Osnovni sud je, između ostalog, pri rešavanju navoda podnosioca zahteva, u obrazloženju gore navedene presude istakao: *“U vezi sa tvrdnjama zastupnika tuženog da tužilja nema legitimitet, ne stoje, jer od 2008. godine, KAP upravlja društvenim preduzećima i da se tužena sa svojim zahtevom obratila tužilji za oslobađanje gore navedene zgrade pod zakupom, koja je rezultirala potpisom ugovora o zakupu, ugovor koji je za stranke zakon [...]”*.
24. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu na gore navedenu presudu Osnovnog suda, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava.
25. Dana 16. jula 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom [Ac. br. 1067/2016], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda. Apelacioni sud je u obrazloženju presude smatrao da je presuda Osnovnog suda bila pravična i da nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka i da je činjenično stanje pravilno utvrđeno. Pored toga, što se tiče navoda podnosioca zahteva da podnosilac nije pravno lice i da KAP nema pasivan legitimitet, Apelacioni sud ih je odbio, kao neosnovane.
26. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu na gore navedenu presudu Apelacionog suda, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
27. Dana 5. novembra 2020. godine, Vrhovni sud je, presudom [Rev. 416/2020], odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva, dok je presudu [C. br. 122/13] Osnovnog suda preinačio samo u pogledu kamate, obavezujući podnosioca zahteva da plati iznos od 19.440,00 evra sa relevantnom zakonskom kamatom počev od 8. aprila 2016. godine do konačne uplate.

Navodi podnosioca zahteva

28. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom [Rev. br. 416/2020] od 5. novembra 2020. godine Vrhovnog suda povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.

29. Podnosilac zahteva prvobitno navodi da presuda [Ac. br. 1067/2016] od 16. jula 2020. godine nije dovoljno obrazložena, tvrdeći da poslednje navedenom nije obrazložen navod podnosioca zahteva u vezi sa nedostatkom aktivne i pasivne legitimnosti da KAP bude strana u postupku, kao i činjenica da KAP pred redovnim sudovima nije bio zastupljen na način predviđen Zakonom o Kosovskoj agenciji za privatizaciju.
30. Podnosilac zahteva, dalje, što se tiče osporene presude Vrhovnog suda, navodi da je pogrešno utvrđena činjenica da je podnosilac zahteva pravno lice i da KAP nije pravilno zastupljen pred redovnim sudovima. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi: *“Vrhovni sud Kosova je pogrešno utvrdio da je prvostepeni sud pravino ocenio da Partia Demokratike e Kosovës, odnosno ogranak u Đakovici, ima legitimitet u postupku pozivajući se na član 23. stav 1 Statuta PDK-a”*.
31. Podnosilac zahteva dalje navodi: *“Smatram da je teško povređeno načelo zakonitosti u visokom nivou, zasnovano na analizi sudskih odluka osporenih ovim zahtevom upućenim Ustavnom sudu, dolazi se do zaključka da su redovni sudovi primenili odgovarajuće zakonske odredbe na pogrešan i nepristrasan način, čime su teško povredili ustavne garancije”*.
32. U prilog navodima o neobrazloženju odluka redovnih sudova, podnosilac zahteva se pozvao na veliki broj slučajeva Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), odnosno na slučajeve (*Talpis protiv Italije*, presuda od 18. septembra 2017. godine, paragraf 77 i tu pomenute referencije; *Hadjianastassiou protiv Grčke*, Presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, Presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, Presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgons i ostali protiv Francuske*, Presuda od 19. februara 1998. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, Presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske* od 27. septembra 2001. godine; *Souminen protiv Finske*, Presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, Presuda od 24. maja 2005. godine; *Pronina protiv Ukrajine*, Presuda od 18. jula 2006. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, Presuda od 22. februara 2007. godine) kao i slučajeve Suda (KI72/12, *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, Presuda od 17. decembra 2012. godine; KI22/16, *Naser Husaj*, Presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac „*IKK Classic*“, Presuda od 9. januara 2018. godine; i KI143/16, *Muharrem Blaku i ostali*, Rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine).
33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi ništavom osporenu odluku, odnosno presudu [Rev. br. 416/2020] od 5. novembra 2020. godine Vrhovnog suda.

Ocena prihvatljivosti zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
35. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

36. Sud se takođe poziva na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”

37. S tim u vezi, Sud naglašava da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koja važe kako za pojedince tako i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva. (vidi, između ostalog, slučaj Suda KI118/18, sa podnosiocem, *Eco Construction sh.p.k.*, Rešenje o neprihvatljivosti od 10. oktobra 2019. godine, stav 29 kao i reference koje su tu korišćene).
38. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

39. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br.

416/2020] od 5. novembra 2020. godine Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

40. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Stav (2) pravila 39 Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) posebno propisuje:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

41. Sud prvo ističe da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.
42. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi“.
43. U smislu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
44. Sud podseća da su okolnosti ovog slučaja povezane sa zaključenjem ugovora o zakupu između podnosioca zahteva i KAP-a kao administratora društvenih preduzeća. Kao rezultat neplaćanja ugovornih obaveza, odnosno plaćanja duga za zakup za period od 1. juna 2012. godine do 1. novembra 2015. godine u ukupnom iznosu od 20.500,00 evra, KAP je podneo tužbu Osnovnom sudu, a u međuvremenu je tražio dopunu tužbenog zahteva, tražeći od podnosioca zahteva da plati kamatu i iznos od 500 evra mesečno do potpune realizacije duga. Osnovni sud je delimično usvojio tužbeni zahtev KAP-a i obavezao podnosioca zahteva da u ime neplaćene kamate od 1. juna 2012. godine do 1. novembra 2015. godine, na osnovu ugovora o zakupu, plati KAP-u iznos od 20.500,00 evra sa relevantnom zakonskom kamatom koju plaćaju poslovne banke na Kosovu na

štedne uloge bez posebne namene oročene preko godinu dana, koja počinje da teče od 18. novembra 2015. godine, dok je drugi deo odbio, kao neosnovan. Nakon žalbe podnosioca zahteva Apelacionom sudu, gde je, između ostalog, podnosilac zahteva osporio pasivnu i aktivnu legitimnost KAP-a u ovom slučaju, Apelacioni sud ju je odbio, kao neosnovanu. Podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu, a poslednje navedeni je odbio reviziju protiv presude Apelacionog suda, dok je presudu Osnovnog suda preinačio samo u vezi sa datumom od kada treba da se plaća kamata.

45. Sud podseća da ove zaključke Apelacionog suda i Vrhovnog suda podnosilac zahteva osporava pred Sudom, navodeći u suštini povredu člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a zbog nedostatka obrazloženja sudskih odluka, posebno presude [Rev. br. 416/2020] od 5. novembra 2020. godine Vrhovnog suda u vezi sa presudom [Ac. br. 1067/2016] od 16. jula 2020. godine Apelacionog suda.
46. Sud prvo podseća da su navodi koje je podnosilac zahteva izneo pred Sudom takođe izneti pred redovnim sudovima i da su oni uglavnom povezani sa nedostatkom obrazloženja sudskih odluka, odnosno i) nedostatkom obrazloženja od strane redovnih sudova za navode podnosioca zahteva u vezi sa nedostatkom pasivne i aktivne legitimnosti KAP-a da bude strana u postupku, ii) navodom da je pogrešno utvrđena činjenica da je podnosilac zahteva pravno lice, i iii) da je KAP nepravilno zastupljen pred redovnim sudovima, odnosno ne na način predviđen Zakonom o Kosovskoj agenciji za privatizaciju.
47. Što se tiče ovih navoda, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a koji je ocenio da, iako vlasti uživaju znatnu slobodu u izboru odgovarajućih sredstava kako bi osigurale da njihovi pravosudni sistemi budu u skladu sa zahtevima člana 6 (1) EKLJP-a, njihovi sudovi moraju „dovoljno jasno navesti razloge na kojima su zasnovali svoju odluku” (vidi, *Hadjianastassiou protiv Grčke*, zahtev br. [12945/87](#), presuda ESLJP-a od 16. decembra 1992. godine, stav 33; vidi, i slučaj Suda: KI97/16, sa podnosiocem zahteva: „*IKK Classic*”, presuda od 9. januara 2018. godine, stav 45, vidi, slučaj: KI143/16, sa podnosiocem zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2018. godine, stav 54).
48. U skladu sa sudskom praksom ESLJP-a, i ovaj Sud je, u nizu slučajeva istakao da, iako sudovi nisu dužni da se bave svim navodima podnosioca zahteva, Sud je obavezan da reši glavne navode u slučajevima koji su pred njima (vidi, *mutatis mutandis*, gore navedeni slučaj Suda KI97/16, sa podnosiocem zahteva: *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 53). U tom pogledu, pravo na donošenje sudske odluke u skladu sa zakonom uključuje obavezu sudova da obrazlože svoje odluke, kako na procesnom, tako i na materijalnom nivou (vidi, *mutatis mutandis*, gore navedeni slučaj Suda: KI97/16, sa podnosiocem zahteva: *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 54).
49. U slučaju podnosioca zahteva, Sud prvo primećuje da je Vrhovni sud odbio kao neosnovanu reviziju koju je podnosilac zahteva podneo protiv presude [Ac. br. 1067/2016] od 16. jula 2020. godine Apelacionog suda. Prvo, u vezi sa konkretnim navodima podnosioca zahteva da se Vrhovni sud nije pozabavio

njegovim navodima iznetim u reviziji, Sud se poziva na relevantni deo presude Vrhovnog suda koji je obrazložio:

“Navodi u reviziji da su presude sudova nižih stepena donete sa suštinskim kršenjima odredbi parničnog postupka, kako se ističe, jer, nisu se obezbedili odlučujući dokazi o utvrđivanju vlasništva spornog lokala i da nije utvrđen legitimitet tužioca, Vrhovni sud Kosova ih je ocenio kao neosnovanim. Na neosporan način je utvrđeno da je tužilac vlasnik lokala i tužena nijednim dokazom ovo nije osporila. Navedene tvrdnje u reviziji koje su bile predmet razmatranja i pred drugostepenim sudom, koji je s pravom ocenio da tužena, Demokratska stranka Kosova, ima legitimitet stranke u postupku, Vrhovni sud ih usvaja i zbog činjenice da prema službenoj veb stranici, gde je objavljen Statut tužene, određuje se u članu 7, koji se odnosi pravnom statusu da je „PDK pravno lice sa pravima i obavezama koje proizilaze iz zakona Republike Kosovo i registrovana je u zvaničnom registru političkih organizacija“. A članom 23.1. definiše da Ogranci DSK-a su najviši oblik organizacije na lokalnom nivou.

Žalbene navode da je tužilačka strana zastupljena na nezakonit način, Vrhovni sud odbija kao neosnovane. Prema Zakonu br. 03/L-067 o Kosovskoj agenciji za privatizaciju [...] primenjiv u konkretnom slučaju, Agencija je ovlašćena za upravljanje – uključujući i punomoćje za prodaju, prenos i/ili likvidaciju – preduzeća i imovine određeno zakonom. U postupku, tužilačka stranka, osim Elmate Nushi, na ime Upravnog odbora banke je zastupljena od Ilmi Miftaraja, punomoćjem datom od Kosovske agencije za privatizaciju”.

50. Pored toga, Sud se takođe poziva na presudu [Ac. br. 1067/2016] od 16. jula 2020. godine Apelacionog suda, kojom je, što se tiče navoda podnosioca zahteva da on nije pravno lice i da KAP nema pasivni legitimitet, Apelacioni sud je odbio, kao neosnovane, i potvrdio presudu [C. br. 122/13] Osnovnog suda. Sud takođe podseća na obrazloženje presude [C. br. 122/13] od 5. januara 2016. godine Osnovnog suda, gde se naglašava: *”u vezi sa tvrdnjama zastupnika tuženog da tužilja nema legitimiteta, ne stoje, jer od 2008. godine, KAP upravlja sa društvenim preduzećima i da se tužena svojim zahtevom obratila tužilji za oslobađanje gore navedene zgrade pod zakupom, koji je rezultirala potpisom ugovora o zakupu, ugovor koji je za strane zakon [...]”*.
51. U smislu gore navedenog, Sud zaključuje da je presuda Vrhovnog suda [Rev. 416/2020] od 5. novembra 2020. godine jasna i rešava bitne navode koje je podnosilac zahteva izneo u reviziji. Ne postoji nijedan bitni argument koji je Vrhovni sud ostavio sa strane kao neobrazložen, kako to tvrdi podnosilac zahteva.
52. Shodno tome, Vrhovni sud je došao do ovog zaključka nakon što je razmotrio obrazloženje Osnovnog suda i Apelacionog suda.
53. Stoga, Sud smatra da su zaključci Vrhovnog suda doneti nakon detaljnog razmatranja svih argumenata koje je izneo podnosilac zahteva. Shodno tome,

Sud ocenjuje da obrazloženje Vrhovnog suda ispunjava sve neophodne standarde ESLJP-a i Suda za obrazloženu sudska odluku.

54. U slučaju podnosioca zahteva, Sud primećuje da navodi podnosioca zahteva izneti pred Sudom uglavnom pokreću pitanja zakonitosti i kao takve ne spadaju u domenu ustavnosti. Stoga, u svetlu gore navedenog, Sud takođe utvrđuje da postupci pred redovnim sudovima nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi presudu ESLJP-a *Pekinel protiv Turske*, od 18. marta 2008. godine, br. 9939/02, paragraf 55, vidi takođe u tom smislu, između ostalog, slučaj Suda KI22/19, napred citiran, paragraf 43).
55. U tom smislu, Sud ističe da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu za koje se navodi da su počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su te greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sam Sud ne može oceniti zakon koji je doveo dotle redovni sud da donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim u njegovoj nadležnosti. Zapravo, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, slučaj: *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP-a, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe, slučaj: KI70/11, sa podnosiocem zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
56. Sud na kraju podseća da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi da pokrene argumentovan navod o povredi ustavnih prava (vidi, slučaj ESLJP-a *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
57. Stoga, na kraju, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa stavom 7, člana 113. Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. 7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 22. jula 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani